

dem, hvis Duffe det er at bygge paa Samfundets videre Bestaaen, til at faa Ende paa den konstitutionelle Strid, saa tvivler jeg heller ikke om, at det baade maa og vil lykkes at naa til et endeligt Resultat

Svrdum: Jeg skal først gøre en ganske kort og, om jeg saa maa sige, venstabelig Bemærkning til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgtreds (K. Nielsen). Det glædede mig overordentlig, efter at jeg havde talt i Torsdags, at det ærede Medlem tog Ordet og omtrent accepterede alt, hvad jeg havde sagt, og da særlig var enig med mig i dette ene, at vor Indtægtsfide paa Finansloven hvilede paa et uretfærdigt Grundlag, særlig med Hensigt paa de indirekte Skatter og da særlig Toldskatten. Jeg vil haabe, at vi i Fremtiden kunne blive enige om at arbejde i Fællesskab tillige med flere andre for at faa denne Uretfærdighed fjernet. Det ærede Medlem mente dog imidlertid, at naar jeg havde sagt, at det var Socialdemokratiet, der havde optaget dette paa sit Program, og at det var os, der særlig arbejdede paa Gennemførelsen af dette, saa var jeg gaaet noget for vidt i min Udtalelse. Det ærede Medlem mente, at Vensfre for lang Tid siden havde haft Dje for den Sag og havde virket for den Sag, og om det end kun med smaa Skridt var gaaet fremad, saa var det dog gaaet i den Retning. Hvem der har været først til at omtale den Sag, skal jeg ikke diskutere, og det er mig for øvrigt saa temmelig ligegyldigt, men Socialdemokratiet har i hvert Fald optaget det som et Programpunkt og vil af al Kraft virke for at gennemføre dette Punkt, og det er for mig en overordentlig Glæde, at den samme Tanke gør sig gældende hos andre demokratiske Medlemmer af vort Samfund, jeg vil haabe, at vi ville virke sammen paa dette Omærke. Men jeg skal dog sige, førend jeg slutter mine Bemærkninger til det ærede Medlem, at saa længe vor Statshusholdning kræver de Indtægter, som den kræver nu, saa maa man jo være meget varsom, naar man vil affasse de Uretfærdigheder og affasse den Told, som jeg kalder Finansstolden, med, hvad man sætter i Stedet for den Told. Der er jo gentagende gjort gældende, at vi endogsaa i en nær Fremtid kunde komme til og nødvendigtvis maa komme til at bruge endnu større Indtægter, og derfor ogsaa have endnu større Indtægter, end vi have til Dato, og jeg vil godt tro det, jeg ser ogsaa saadan paa Sagen, jeg tror, at der i en nær Fremtid vil blive stillet endnu større Fordringer til Befolkningen, end der alt er

gjort nu, med mindre man kunde blive enig om at reducere Budgettets Udgiftsfide og da særlig paa det militære Omraade, men der er jo ingen Sandsynlighed for, at man kommer til at tage fat paa denne Side, jeg tror i hvert Fald ikke, der er Sandsynlighed derfor. Saa naar man vil virke for Afstæffelsen af den uretfærdige Beskatning, af den uretfærdige Told, den, som undertiden falder haardest og sværest paa dem, som have det mindste her i Samfundet, saa maa man være varsom med de Midler, man søger for at erstatte den Indtægt for Staten, som gaar bort. Det nytter jo nemlig ikke noget, at man fjerner, affasser den ene Uretfærdighed paa denne Maade og saa paalægger en ny Uretfærdighed, det nytter jo intet. Det forekommer mig, at der hos det ærede Medlem og hans Meningsfæller har været nogen Tilbøjelighed i denne Retning, det forekommer mig, at hvad der skete i sidste Samling noget beviser, hvad jeg her fremsøger. Man affastede eller i hvert Fald indskrænkede Tolden paa Sukker, Petroleum o. L., og det kunde man selvfølgelig være med til, men at man da med det samme saa sig om efter et andet Skatteobjekt for at bringe Bønge i Statskassen igen, et Skatteobjekt, som efter min Opfattelse var lige saa uretfærdigt, deri ser jeg ingen Gevinst. Jeg skal ikke i Dag komme ind paa, om Ollet er en Forbrugsartikel, som er nødvendig eller ikke. Jeg tror, det er det, og det vide de Herrer ogsaa; jeg tror, at naar det først er blevet saaledes indarbejdet i Befolkningen, er blevet brugt saa meget, som Ollet er blevet brugt i Befolkningen, saa bliver det en Nødvendighedsartikel for Befolkningen, den lader det i hvert Fald ikke være. Jeg skal kun sige, at det er en Indtægt, Statskassen der tager, som hovedsagelig hviler paa de ubemidlede i Samfundet, og det er jo ikke paa den Maade, vi skulde være enige om at fjerne Uretfærdigheden. Nej, naar vi skulle af med Toldskatten, den Skat, som hviler paa de ubemidlede i saa høj Grad som den gør, skulle vi af med den, skulle vi stadig søge efter Skatteobjekter paa de Steder, hvor der er Raad til at betale, og jeg mener da, vi maa ind paa at tilvejebringe en Skat paa Formue og Indkomst. Den højtærede Finansminister sagde forleden Dag, at det var længe siden, at den Sag havde været behandlet her i Tinget, og han troede, hvis den kom igen nu, saa vilde den ikke blive godt modtagen. Desværre, jeg tror det samme, men det er i hvert Fald der, man skal hen, hvis man vil den retfærdige Vej, og hvis man vil et bedre og retfærdigere Grundlag for Statshusholdningen og Fi-